

הוצאה מיוחדת לחג המשק

זיקנה מיטבית

זקני השבט - כפר הנשיא 2020

גיליון מס. 2729 * כ"ג בתמוז תשפ"ב * 22 ביולי 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

תערוכת צילומים "פני הקיבוץ"

צילומי פורטרט של מייסדי הקיבוץ ותושבים בני 80 ומעלה

מצולמים:

ג'ויס אב, גבי אורן, שוש אפשטיין, שמחה ארנולד, פול וקרול בילגורי, אלי בר-און, מרדכי ודינה ברור, מוניקה ברזל, הילדה ברק, ניצן ג'וליה, ראובן גוטר, רות גולן, פרנקי גליק, מרים קנדל ודוד אלמן, לילה הארט, אריה ותמר וולפין, ליבי ולן וינטרוב, אידה חביבי, אסטל חצור, שמואל חצור, לני יודאיקין, מופתי ליפשיץ, הלן לוין ז"ל, קרול לופוב, מקס מדר, ויטה מנדז'גורסקי, אן ואסף מסר, רותי מרכס, בתשבע ומרקי מרקוסון, שושנה סולומון ז"ל, מלווין סימונס, שריטה סינה, מינה סלע, טומי עמית, יוהנה פוטש, בני ונעמי פורסטר, קולין וג'נט פרימוסט, רג'י וג'ייסון פרלסון, ג'וני ושולמית פרנק, דוד קולט ותרצה בן דוד, פיליס קולט, אלק קולינס, מאיר ריינס, סוזן שורץ, דוט וסימון שיינגזיכט, יעל והנרי שפרונג, קרול שרק קרול.

צלמים:

מרים כהן, רג'י פרלסון, ניצן ויסבקר, מיה טיקוצ'ינסקי, איאן וואייט, לירן לינטון, יגיל אורן, קובי סמרנו, הדר בשארי, אסף סולומון, רננה חייט, שיפי מתתיהו, רוני וגנר, רז וענבל מאור, אליה צוקר ודרור ארצי.

עיצוב מודעה לתערוכה ועיצוב
הטקסטים: רננה קול חייט
עיצוב התערוכה: יבין בן רשף
כתיבת הטקסטים לתערוכה: נורית אורן
הדרכת הסדנה לצילום פורטרט
ושותפות בהובלת הפרוייקט: דרור
ארצי
הפקה וניהול: שיפי מתתיהו ורוני וגנר
יוזמה: רוני וגנר

על הפרוייקט / רוני וגנר

חשבתי איך ומה לספר על הפרוייקט. וחשוב לי להדגיש שמה שאתם רואים כאן זו "רק" התוצאה הסופית של תהליך ארוך מרגש ומהנה. אז הרעיון התחיל בנובמבר שעבר. הרגשתי שכבר יותר מדי זמן לא הפקתי משהו (...) ונזכרתי בסדנת צילום שהשתתפתי בה לפני כמה שנים במרכז הארץ וחשבתי: המממ למה שלא נעשה פה משהו כזה, סדנת צילום קהילתית, הוטיקים יצולמו ובסוף תהיה תערוכה בחג המשק. באותו שבוע פגשתי את דרור בשישי בצהריים בשופרסל (ליד הסנפרוסט איף יו מאסט נואו!) ועוד לפני שהספקתי לשווק לו את זה הוא אמר: כן. לא סתם כן. בטח. השלב הטבעי הבא היה לגייס את שיפי בתור האמא של האוכלוסייה המבוגרת בקיבוץ. והתחלנו להניע את הסדנה.

לא ידענו כמה יירשמו, ואם יהיו מספיק צלמים, כמה אנשים נצלם, איך נעשה את השיבוצים של מי יצלם את מי.. הכל הוחלט ונתפר תוך כדי תנועה... וככה התחילה הסדנה לצילום פורטרט, שבה היו 4 מפגשים והשתתפו בה קרוב ל 20 אנשים מהקהילה שאוהבים לצלם, תוך כדי הסדנה התהוותה התערוכה הזאת.

בשלב מסויים הבנו שחשוב שיופיעו כמה מילים על מי שבתמונה, ואז פנינו לנורית אורן שפשוט לקחה את זה על עצמה מא' עד ת', ריאיינה את כל המצולמים וערכה את הטקסטים לתערוכה. כמו שתראו, צולמו לתערוכה גם תושבים מבוגרים שלא היו כאן מההתחלה אבל הם כיום חלק בלתי נפרד מהקהילה.

למרבה הצער, במהלך התקופה הזאת נפרדנו מהלן לוין ז"ל ושוש סולומון ז"ל אבל תמונותיהן מוצגות כאן ואת הטקסט הנלווה כתבו בנותיהן ארי ומיה.

הפרוייקט הזה מרגש מאוד עבורי, כי הוא בראש ובראשונה הצדעה למייסדים וכל האנשים שבנו את המקום הזה, שהולכים ונעלמים מהנוף, תוך חיבור של הרבה אנשים בקהילה - מבוגרים, צעירים, ותיקים, חדשים - לאינטרס משותף ויצירה משותפת שהיא גם מלמדת ומפתחת. יש ערך עצום בעיני לפרוייקטים קהילתיים בקיבוץ שמשלבים תרבות ואמנות, מכל כך הרבה סיבות שכל אחת היא עולם ומלואו - ביטוי אישי של התושבים, יצירת תרבות בפריפריה שסובלת מחוסר מתמיד בתרבות (מה שמשפיע אוטומטית על החינוך לתרבות ויצירה), יצירת חיבורים בקהילה, העצמה והעשרה של הקהילה ועוד ועוד..

הפרוייקט הזה לא צמח יש מאין ולא במקרה קרה דווקא כאן. הוא חוליה בשרשרת של המסורת התרבותית המפותחת והענפה בכפר הנשיא שמשלבת יחדיו עשייה קהילתית והתנדבות, כבוד והערכה למסורת המקומית ולמייסדים, ויצירה אמנותית ותרבותית מקומית שנובעת מהכשרונות הרבים שבינינו. זה מדהים ולא מובן מאליו. וכדי לאזן את האלטרואיזם

המרומז אני אגיד שגם ברמה האישית היה תענוג לעבוד על זה, החל משלב הרעיון הגולמי דרך כל ההתלבטויות וההחלטות ועד לתוצאה הסופית. וללכת את כל הדרך יחד עם שני שותפים מושלמים - שיפי ודרור. אז אני ממליצה בחום על התנדבות ותרומה לקהילה שפשוט עושות טוב ומחזקות את תחושת הערך העצמי והשייכות, ועל זה יסכים איתי כל מי שעושה למען הכלל, בכל תחום.

ובתור חלק מועדת תרבות אני אזכיר שהדלת פתוחה לרעיונות ואנחנו נשמח לעזור להגשים פנטזיות תרבות קהילתיות.

אומרים It takes a village to raise a child
 אז גם It takes a village to raise a project
 וזה המקום להודות להמון אנשים -

לליאת חן - על העזרה בריכוז הנרשמים לסדנה
 לאיציק חן - עיצוב מודעה לפרסום הסדנה
 לרחל גינת על הסיוע הארכיונאי ועצות חשובות
 למטפלות השטח - צילה בן רשף ונעמי בן אמוץ על הנגשת העניין והסברה
 למשפחות המצולמים - על הסיוע בקשר עם ההורים והמון פירגון
 להנהלת הקהילה על מימון ההדפסות
 לנעמי בן אמוץ וענבל מאור שעזרו בהקמת התערוכה
 למעין ורחלי "לב הקיבוץ" על שיתוף הפעולה (ותודה מראש על הבראנץ' מחר!)
 אורי הדר - רכז ו.תרבות - שתמיד נמצא שם לעזור לתמוך ולא פחות חשוב - לפרגן!
 הדס - הובלת הקרטונים (שבסוף לא השתמשנו בהם.. יחכו לפורים הבא)
 אילן ודקל - הגברה (יהיה גם שיר בסוף)
 למשפחה שלי על מלא שעות בייביסיטר

תודה שנרשמתם, שפיניתם זמן יקר, שהקדשתם מחשבה וניגשתם לכל צילום מכל הלב, שלא ויתרתם על תוצאה מעולה.

וגם לרחל גינת ואבי רזנקרנץ שהתחילו את הסדנה איתנו.

לנורית אורן - שלא נמצאת בארץ כרגע, אבל לקחה על עצמה את כתיבת 55 הטקסטים של כל התערוכה (!!!), ראינה את המצולמים והעלתה את המילים על הכתב.

ליבין בן רשף - שהתגייס ברצון רב לנצח על עיצוב והקמת התערוכה

לרננה חייט - על עיצוב מודעה מהממת לתערוכה ועיצוב הטקסטים לתערוכה, ועזרה גדולה ליבין בעיצוב התערוכה ותליית התמונות.

דרור ארצי - צלם על, מורה ונכס! - תודה על הדרכת הסדנה שהיתה מרתקת מלמדת וכיפית וגללה גם ליווי אישי והדרכת הצלמים, ועל שותפות מלאה בהובלת הפרוייקט, על מקצוענות והכנת התמונות לדפוס.

לשיפי מתתיהו - השותפה המושלמת, חכמה, רגישה ומכירה את החבר'ה המבוגרים שלנו כל כך טוב, וזאת שנתנה לתערוכה את שמה המושלם!! היה תענוג לעשות את הדרך הזאת איתך.

תודה לכל מי פירגן לאורך הדרך ושהגיע להיות פה, זה שלכם בדיוק כמו שזה שלנו

לכל מי שעזר לאירוע הזה לקרות ולכל מי שיישאר אחר כך לסדר את השולחנות לבראנץ' (:

ואחרונים חביבים - למצולמים - המייסדים היקרים והתושבים המבוגרים שלנו - תודה על שיתוף הפעולה, ולכל המייסדים שכבר לא איתנו - תודה על זה שהשארתם מורשת מפוארת של קהילתיות, עשייה, יצירה והתנדבות ובזכות כל זה כולנו כאן להנות מהפירות ולהמשיך את הדרך הזאת.

רוני וגנר

שלום לכולם, דרור ארצי

לפני שאדבר על צילום פורטרט בהקשר לתערוכה, אני רוצה לומר שני דברים: קודם כל שאני מאוד שמח לקחת חלק מהתערוכה ומהתהליך שכרוך בפרויקט שכזה. דבר שני, המיקרופון עוד יחזור לרוני לתודות אבל אני לא יודע אם היא תכלול את עצמה בתודות אז אני רוצה לומר תודה גדולה לרוני על הרעיון, על היוזמה, על הדרך המהנה והנעימה ועל התוצאה.

לגבי צילום פורטרט:

אז מה זה בעצם צילום פורטרט?

צילום פורטרט או בשמו העברי: צילום דיוקן, זהו לטעמי דרך להציג מראה של אדם אשר מספר סיפור כלשהו על האדם, ולרוב מעביר רגש מסוים.

חשוב לי לומר שכמעט כל הצלמים הם חובבים מתחילים ועד חובבים מתקדמים בצילום, ובתהליך יחסית לא ארוך, שכלל מספר מפגשים של לימוד קצר ובעיקר משוב על תמונות שצולמו ובחלק מהפעמים גם צילום נוסף וחוזר של המצולמים לצורך שיפור התמונות.

המטרה של העברת הסיפור והרגש הושגה ואפשר לראות זאת בתמונות שמתנוססות פה בחלל.

רוצה לומר תודה על ההזדמנות, נהניתי מכל רגע.

דרור ארצי

הילדה ברק

בת 100 , אמא של חבר

הגעתי לפני 38 שנים מאנגליה. השתלבתי בפעילויות של ה"מפגש" והיה לי מאוד נעים. היו לי חברות אז, סרגתי ועשיתי דברים שם ומאוד נהנית.

צילום: דרור ארצי

מופתי ליפשיץ

בן 99 , ניצול שואה, ממייסדי הקיבוץ

הגעתי לחדרה עם פנינה, אותה פגשתי בכפר בלום ועם כל הקבוצה. ראינו את המגורים של התימנים שהיו לפנינו במחנה. אני הקמתי שם את ענף המכבסה. אני חושב שכפר הנשיא הוא מקום טוב לגור בו היום ולא מתגעגע לקיבוץ הישן.

צילום: אליה צוקר ודרור ארצי

ראובן גוטר

בן 98 , ניצול שואה, ממייסדי הקיבוץ

הגעתי למנסורה באמצע הלילה. כל מה שראיתי היו אבנים שחורות גדולות שנראו כמו בתים או מבנים. בוודאי שלא ראיתי נוף.

הרעיון הקיבוצי התחיל בתאריך מסוים ונגמר לפני 20 שנה. אלה שהמציאו את

הרעיון הקיבוצי היו אנשים מיוחדים עם אידיאולוגיה. אי אפשר להשוות את

הקיבוץ של היום עם הקיבוץ של פעם.

חשוב לי להגיד שהיום יש לי סיפוק מכך שכל השנים חייתי בקיבוץ והשתדלתי

להיות פעיל ותורם.

צילום: הדר בשארי

מאיר ריינס

בן 98 , ממייסדי הקיבוץ

הגעתי עם בתיה לחדרה. כל החבר'ה שהיו שם היו מגובשים ודברו אנגלית ביניהם. אני הייתי קנאי לשפה העברית. זה יצר חייץ ביני לבינם. בסך הכול אנחנו קיבוץ טוב ששמו הולך לפניו בתנועה הקיבוצית. אני בין החברים התמימים, שבשבילו הקיבוץ הוא עדיין הכול. קיבוצניק מנסה להיות אדם טוב. אני עדיין מאמין בזה (עם התעוררות מסוימת). אף פעם לא היינו דוגמה לחברה הישראלית ואף פעם לא נהייה. לא באתי לכאן כבורח מפוגרום. הגעתי לכאן מתוך אידיאולוגיה ותפיסה. אני גאה בכך שיש לנו מדינה משלנו. אני גאה בכך שיש למשפחתי 4 דורות בישראל ובכפר הנשיא, וכל אחד בדרכו תורם לקידום הקיבוץ והמדינה, מתוך צדק ואופטימיות. אלה אותן המטרות שהביאו אותי לכאן.

צילום: רוני וגנר

ג'וליה ניצן

ג'וליה ואריה ניצן, בני 97 ו- 96 , ממייסדי הקיבוץ

ג'וליה: הגענו עם רותי התינוקת לחדרה. הכרנו הרבה חברים עוד מאנגליה. לא ראינו הרבה, כי לא היה שם הרבה. ידענו רק מעט עברית והיה קשה להשתלב בעבודה. אריה עבד במנסורה ואני עבדתי בפרדס בחדרה. עוד יותר קשה היה למסור את רותי בת השנה לבית הילדים. היום זה לא כפר הנשיא שהכרתי. הרבה מהחברים שלי כבר נפטרו. אריה בבית יונתן וזה מעסיק אותי מאוד. אני גאה בכך שגידלתי משפחה שקשורה אלי, חלקם גרים כאן ואני ממש שמחה על כך.

צילום: מרים כהן

שוש אפשטיין

בת 95 , ממייסדי הקיבוץ

כשהגעתי למנסור ה כמעט ולא היה שם כלום. אני זוכרת רק שישבתי ועבדתי עם נלי שעלתה מצרפת.
כפר הנשיא הוא לא מה שהיה פעם, אבל הוא מקום נהדר היום. בכל מקום שאתה מסתכל יש פרחים, צמחיה ירוקה ואנשים נחמדים.
אני גאה על המקום שהקמנו. היום אני ב"בית יונתן" וחושבת שזהו מקום יפה ונוח.

צילום: מרים כהן

לן וליבי וינטרוב

בני 94 , הגיעו מאוסטרליה כזוג צעיר ב - 1951

ליבי : עשינו עלייה והגענו לפה כי היו פה אוסטרלים. לא הבנתי אז למה אני באה. היו פה כמה צריפים. התרשמנו משוש וזמי שהזמינו אותנו לארוחת ארבע, והיו לנו שכנים נחמדים בצריף. כשתמר נולדה הייתי צריכה למסור אותה לבית התינוקות ולהניק מול מייקל דוארי שהיה לו גם תינוק שם, יאיר. לא היה לי נעים. רציתי לעזוב אבל לא היה לי לאן.
היום החיים יותר נורמליים כי הילדים ישנים עם ההורים. הרבה חברים שלנו כבר אינם וזה קשה. קשה לי גם שאין לי משפחה בקיבוץ, אבל דואגים לנו במפגש ובכלל. יש פה הרבה אנשים נחמדים.
לן: אני גאה שנטעתי הרבה עצים בכניסה לקיבוץ. הייתי מרכז ועדת חברה ועשיתי דברים טובים.

צילום: ענבל ורז מאור

לילה הארט

בת 94 , הגיעה למשק ב- 1960 , עם ילד קטן, עומרי כשהגעתי לפה, קיבלתי שוק כי לא ידעתי כלום על קיבוץ. לא מצאתי ספר אחד, שיסביר לי מה זה. את עומרי בן השלוש וחצי הצטרכתי להכניס לגן ובכיתי הרבה. לא היה קל בהתחלה, והקיבוץ לא הבין את הצרכים שלי כאומנית. אני חושבת שלאנשים מבוגרים הקיבוץ הוא טוב מאוד. למרות ששלושת הילדים שלי לא גרים בארץ, אני אף פעם לא מרגישה לבד. השכנים שלי כולם צעירים ומאוד נחמדים. אני גאה שהצלחתי בלימודי באוניברסיטת חיפה, למרות שהייתי מבוגרת מכולם, ומיד מצאתי עבודה. עבדתי בהוספיס כ- 20 שנה כתרפיסטית באומנות ועד היום הם באים לבקר אותי. אני מסתכלת אחורה ומרוצה ממה שעשיתי, ובעבודת האומנות שלי.

צילום: רננה חייט

מלווין סיימונס

בן 94 , הגיע לבדו עם בנו אנדרו בן החמש לפני 50 שנה היה לי בית גדול באנגליה והרבה כסף. יכולתי לחיות שם חיים טובים, אבל אשתי נפטרה, ונשארתי עם ילד קטן, שלא ידעתי איך לגדל. הייתי צריך לברוח משם בשביל הילד ולמצוא לי מקום אחר ועבודה חדשה. שמחתי להגיע לכפר הנשיא. היום אני חי את חיי בפינה שלי וכמעט לא יוצא מהבית. Israel Radio במשך כמה שנים כתבתי הרבה מאוד תסכיתים וסיפורים עבור . אני גאה בדברים שכתבתי באותה תקופה. יש לי את אנדרו, שתי נכדות ונינים ואני כמובן גאה בהם.

צילום: שיפי מתתיהו

טומי עמית

בן 94 , ניצול שואה, ממייסדי הקיבוץ הגעתי למנסורה, עולה חדש, אחרי חצי שנה בארץ, עם קצת עברית. הוותיקים שבאו מכפר בלום דברו על הגליל והעמק, אבל אני ראיתי מדבר של סלעים ואבנים. היה חם. היינו חלוצים והיתה הרגשה של שליחות והגשמה ובאנו לעשות את המוטל עלינו.

שלוש שנים עסקתי בבניין צריפים ולולים, ואחר כך שנים רבות הייתי חצרן. הבנתי בשכל את תהליכי השינוי ואת רוח הזמנים, אבל אני לא אוהב במיוחד את מה שאנחנו היום. בתור פנסיונר פלוס-פלוס, פרשתי מהמרוץ. למרות השינויים וההפרטה, זה היה הבית ונשאר הבית.

לא באתי מתנועת הבונים באנגליה עם כל החינוך התנועתי והדיבורים על חברה נאורה וצודקת. באתי לבנות ישוב ציוני, כי גדלתי על זה מאז שאני זוכר את עצמי, ובניתי ישוב ציוני. על זה אני גאה.

צילום: רוני וגנר

רות גולן

בת 93 , ניצולת שואה, ממייסדי הקיבוץ, הגרעין הצרפתי כשהגעתי עם ז'ק למנסורה לא היה שם כלום מלבד המון סלעים, נחשים עקרבים וקוצים. זכור לי שביום העלייה על הקרקע אמר לנו מזכיר מחניים: "איזה יופי שיקום קיבוץ בינינו לבין הסורים. שיהיה לכם בהצלחה...". זה היה משפט קצת מפחיד. את אורי התינוק שלי, נאלצתי למסור למטפלת, מה שגרם לי סבל גדול כל שנותיי בקיבוץ.

הלואי והיה לנו אז מה שיש פה היום. טוב לי פה הרבה יותר ממה שלאנשים בגילי בעיר.

למרות שלא הייתי קיבוצניקית טובה, אני גאה ביישוב שבנינו. אני גאה שממני, בת יחידה וניצולת שואה, יצאה משפחה כזאת גדולה ויפה.

צילום: יגיל אורן

קרול שרק

בת 93 , הצטרפה לפני 53 שנים עם גרשון ושתי בנות מתבגרות, מרי וג'נט שמו אותנו בחדר בצריף עם ג'נט, ואת השירותים חלקנו עם שני גברים. זה היה שוק. לקח לי זמן להבין איך העניינים מתנהלים פה, אבל גרשון היה כל כך עסוק בעבודתו בלול, שלא היה זמן לחשוב. אותי סדרו לעבוד בהתחלה בבית התינוקות ושנאתי את זה. עשרות שנים עבדתי במחסן ובמפעל וזה היה טוב. מרי היתה בת 17 וזה לא היה הזמן הנכון בשבילה להיקלט כאן.

אני מצטערת על שהנהלות ומנהלי הענפים שלנו לאורך השנים, הביאו אותנו למצב הכלכלי של היום. בגילי אני לא מרגישה שיש לי זכות לשפוט. רוב החברים שלי כבר לא חיים. אבל אני אופטימית וחושבת חיובי. אני אוהבת את הרעיון של בית בכפר ואת הירוק והפרחים מסביב. אני אוהבת את הבית שלי ואת הפרטיות שמאפשרת לי לנהל את חיי ולנסוע לאן שאני רוצה.

צילום: שיפי מתתיהו

אלי בר און

בן 93 , שוכר בית עם אשתו רחל בשכונת הוותיקים אשתי רחל ואני שכרנו את הבית לפני 20 שנה, אחרי חיפושים בקיבוצים אחרים. נירה קבלה אותנו יפה והתאהבנו בדירה הזאת. הוותיקים, שבנו את הקיבוץ התעניינו בנו והיו חביבים אלינו על המדרכות. אני אדם פרטי ולכן לא היו לי אף פעם חברים וגם פה ואין לי. בעשרים שנה האחרונות הקיבוץ השתנה. הצעירים שהגיעו לכאן דואגים לעתיד שלהם. אנחנו, הזקנים, לא מעניינים אותם. הם לא עונים גם כשאתה אומר להם שלום.

שירתי בחיל האוויר 21 שנים. אני גאה בקריירה המקצועית שלי. המטרה שהובילה אותי תמיד היתה לפרנס ולחנך את ארבעת הילדים שלנו, כדי שיצליחו בחיים. אני גאה בהם ובנכדים.

צילום: רוני וגנר

הנרי ויעל שפרונג

הנרי בן 93, ניצול שואה, הגיע מאוסטרליה והצטרף אל קבוצת המייסדים יעל בת 84 הגיעה כחיילת בגרעין נח"ל ב-1955

הנרי: כשהגעתי ב-1950 התרשמתי מהאינטנסיביות וכמעט בלעדיות של ערך העבודה. בשונה מהעשורים הראשונים, בקיבוץ היום קל יותר לממש שאיפות אישיות. אני גאה בקיבוץ שלי, שלמרות ההפרטה יודע לשמור על אנושיות ואחריות הדדית.

יעל: התרשמתי מהפתיחות והאווירה החברתית הטובה, שהתבטאה בכל מהלך החיים הפשוט והצפוף בקהילה.

משהו מזה נשאר עד היום, כשגישה פחות נוקשה ויותר סלחנית נוכחת ביומיום. המקום הוא עדיין בית במלוא מובן המילה, כשאפילו דוד אלמן ושושי אבן פז, הילדים הראשונים כבר בני 77.

אני גאה שזכיתי לעזור לוותיקים אז, בשנות החמישים, להקים קיבוץ כמעט מההתחלה.

צילום: איאן וואייט

מינה סלע

בת 92, ניצולת שואה, ממייסדי הקיבוץ

הגעתי למנסורה מצרפת חודש לאחר העלייה על הקרקע. בשטח היה מבנה אבן אחד ומסביבו אוהלים. מיד רצתי להגיד שלום לחברתי, שרה, מהגרעין הצרפתי, שהיתה בעמדת השמירה על הגג. עליתי על הגג, שהיה עשוי חימר, ומצאתי את עצמי נופלת למטה לתדהמת שני הגברים שהיו בפנים. החברות תרמו לי כוס מים מהקצבת חצי הדלי היומית שלהן, כדי שאוכל לשטוף את הפנים. בלילה היה חשוך מאוד, האור היחידי נראה אי שם רחוק מהכנרת.

כפר הנשיא היום הוא לא מה שחשבנו אבל הוא בסדר גמור. תמיד אמרתי שלא חשוב אם נהייה קיבוץ, מושב או משהו אחר, כל עוד יהיה טוב למי שגר בו. גם היום אני חושבת כך. החברים יחליטו מה יהיה פה.

צילום: מרים כהן

אלק קולינס

בן 92 , גרעין ה'

הגעתי לקיבוץ עם עדנה ב - 57 אחרי הכשרה במעין צבי. נכנסנו לצריף ד' בלי מקלחת על יד אייבן והלן. מאז היינו החברים הכי טובים. כדי לעשות כוס תה הייתי צריך ללכת עד סוף המדרכה, למלא את הקומקום, לחזור, ורק אז להכין את התה שלי.

שינינו את שיטת החיים שלנו. זה לא אותו קיבוץ שבאתי אליו. אני לא מתלונן, הקיבוץ היום נחמד, יש לו יתרונות רציניים, אני חי בשלווה ויש לי הרבה חברים. רק חסר לי חדר האוכל.

אני גאה שאני עדיין כאן. במשך יותר מחמישים שנה הייתי מרכז הבניין של כפר הנשיא, וכמעט אין פה בית שלא היה לי חלק בבנייה שלו. תרמתי משהו לקיבוץ הזה והייתי אחראי לקשר עם המינהל.

צילום: מיה טיקוצ'ינסקי

מקס מדר

בן 90 , גרעין ה', הגיע עם אשתו גילה

כשהגעתי לקיבוץ קיבלתי רושם שחור. היה פה רק בוך ובוץ ושוב בוך. אריק ארנברג המדריך שלנו, קלט אותנו פה והוא היה העיקר בשבילנו. התנאים היום הרבה יותר טובים, והחיים הרבה יותר נוחים. הרוח האנושית הטובה נשארה. הקיבוץ לא נכשל. אני שמח שהגעתי לקיבוץ בו הרעיון קיים למען האדם ולא האדם למען הרעיון.

היום יותר מתמיד אני מגלה את ההשפעה שהיתה לי על אנשים רבים בתחום המוסיקה, ולא רק על המוסיקאים שביניהם. על כך אני גאה מאוד.

צילום: רוני וגנר

לני יודאיקין

בן 90 , גרעין ה'

עליתי ארצה עם הגרעין ישר לעמיעד. כבר התקבלנו שם כחברים. המטרה שלי היתה למצוא בית להוריי ובעמיעד זה לא היה אפשרי. בכפר הנשיא כבר היו כמה אימהות: גב' דיוויס, גב' נורטון, גב' פיליפס... הבאתי אותם לכאן ואבא שלי, שהרופאים נבאו לו שנתיים בלבד, המשיך לחיות עוד 19 שנים. באתי למקום הנכון.

היום איבדנו את ה"ביחד". החברים הטובים שלי כבר לא באים לבקר. אני גאה בכך שהגעתי לגיל 90 , ותמיד קיבלתי על עצמי תפקידים טובים שהצלחתי בהם. אני גאה במשפחה המיוחדת שלי, האוהבת והיפה ביותר. הנכדים מלאים באהבה, מחבקים ומנשקים אותי. הם קוראים לי זיידה (סבא ביידיש), אני מרגיש את החום הזה וטוב לי.

צילום: מרים כהן

שריטה סינה

כמעט בת 90 , באה מארגנטינה ונישאה לחבר משק (ג'ו). הדבר הראשון שראיתי כשהגעתי ב - 61 היה הוורדים הרבים הפורחים בכל מקום, שאסתר סינה הנויניקית שתלה. על אחד מהם נפלתי ביום הראשון. אם ג'ו היה רואה את הקיבוץ של היום הוא היה שמח מאוד. המקום תוסס, חי, מלא ילדים, מלא אירועים. יש לנו קהילה חזקה, והחדשים מעורבים בעיקר בתרבות. אני מרוצה מאוד כי זה הצליח. יש המשכיות. כל דור מעצב את הקיבוץ מחדש.

אני גאה על תהליך השינוי שהובלתי. היו הרבה עימותים בדרך, אבל זה הצליח. יש לי 5 ילדים, 17 נכדים ושבעה נינים, עליהם אני גאה כמובן.

צילום: מרים כהן

מרקי (לורנס) ובת שבע מרקוסון

מרקי בן 89 ובת שבע בת 86, גרעין ה'

מרקי: הגענו ארצה לעמיעד ומשם עברנו לכפר הנשיא, והאווירה היתה פה כל כך יותר טובה. לא סבלתי בסקוטלנד, אבל לא היה יום אחד מאז עליתי, שחשבת שחבל שבאתי לכאן.

אנשים כל כך נחמדים גם היום. כל יום כשאני מטייל בחוץ עם ההליכון, ניגשים אלי לשאול מה שלומי. איזה מזל יש לי, יש לי אישה שאני אוהב, יש לי את הבית הכי טוב בקיבוץ, את השכנים הכי טובים, והבן אדם היחידי שהיה לי ויכוח איתו במשך כל השנים דיבר איתי לפני שבוע, אז הכול בסדר עכשיו. אני גאה בציורים הרבים שציירתי, ואת אלה שאני לא גאה בהם, זרקתי. התערוכה האחרונה שלי היתה לפני חודש ב"לב הקיבוץ", ובה גם שרה'לה, בתי, הציגה עבודות.

בת שבע: התחתנו בעמיעד. באיזה יום חופש הלכנו ברגל לבקר חברים בכפר הנשיא. לא היה כלום מסביב. ג'וני טנא עצר לידנו והזמין אותנו באנגלית לעלות על הרכב. בערב בחדר האוכל הוותיקים דברו איתנו, דבר שלא היה בעמיעד. התנאים פה היו יותר גרועים, אפילו נייר טואלט לא היה. אבל כבר ביום הראשון גילינו פה אנשים מסקוטלנד עם מכרים משותפים וזה עשה לנו טוב. הרגשנו בבית.

הרבה שנים עבדתי במזכירות והכרתי את כולם, כולל את המתנדבים. היום אני לא מכירה אנשים וזה קשה לי. אני שמחה עם האווירה והילדים הרבים. יש פה חוש הומור בריטי וצחוקים עד הי ום, זה עבר לבני המשק ולדור הבא. התחתנתי עם אדם מקסים. ההורים שלי הזהירו אותי שאם אתחתן עם צייר אהייה תמיד רעבה. הוא איש פנטסטי, לא שומר טינה, תמיד ראש למעלה, חושב חיובי. אף פעם לא הפריע לי שהוא מצייר בנות. אני גאה בו. אני גאה בכך שעליתי ארצה והצטרפתי לקיבוץ.

צילום: ניצן ויסבקר/רננה חייט

ויטה מנג'יגורסקי

בת 89 , הגיעה מניו זילנד עם מרק בנדר בעלה דאז ובנם איציק תמיד רציתי להגיע לישראל כי הייתי ב"הבונים". מייקל ובטי דוארי הביאו אותנו לפה, וכשהגעתי הרגשתי בבית כי כולם דברו אנגלית. היום קצת קשה לי, אני לא מכירה אנשים ומתגעגע לקיבוץ הישן. אבל השינוי שקרה הוא נורמלי, ואני אוהבת את הקיבוץ. הוא מקום טוב לכולם. אני גאה בקיבוץ וגאה במייסדים, שהקימו אותו ובראובן, בעלי השני.

צילום: רננה חייט

יוהנה פוטש

בת 88 , ניצולת שואה, גרעין ה' באתי עם "משקפיים ורודים", הכול נראה לי פנטסטי. קיבלתי חדר בצריף עם דוריס ווייט. היה בו ריהוט מינימלי, אבל מישהו שם לנו צנצנת פרחים על שולחן קטן שלקחו מהפעוטון. זאת היתה קבלת פנים נעימה והגשמתי חלום. באותו צריף גרו גם חברה' מגרעין "איתנים", צברים אמיתיים ! וגם זה היה פנטסטי. אני מאוכזבת קצת מהדברים הטובים שעזבנו בדרך. אני לא מרגישה בכלל את הקהילה היום. מצד שני, עזבנו גם דברים לא טובים שהיו בקיבוץ הישן. אני סקרנית לראות איך זה יתפתח בעתיד. אני גאה בדבר הנועז היחידי שעשיתי אי פעם בחיים שלי – עליתי ארצה ובאתי לקיבוץ. אני גם גאה בבנות שלי.

צילום: רוני וגנר

אריה ותמר וולפין

אריה בן 88 , גרעין ה'

תמר בת 80 , הגיעה כמורה חיילת

אריה: כשהגעתי לקיבוץ הרגשתי כאילו אני סגור במקום צר. החיים אז היו מורכבים מעבודה, אכילה ושינה. הקיבוץ שם יותר דגש על המשפחות, ורווקים כמוני היו בשוליים. יותר מאוחר, כשכבר הייתי נשוי עם ילדים חלמתי על העיר. היום הקיבוץ המופרט לא יכול להיות יותר טוב. הוא אידיאלי. אני גאה בכך שניהלתי את ענף הפלחה במשך 10 שנים, שסיימתי בהצלחה לימודים אקדמיים וקיבלתי תואר ראשון ושני, ושהפכתי למורה ומחנך בתיכון "עמק החולה" בכפר בלום.

תמר: שלושה דברים נחרתו בזיכרוני מהביקור הראשון שלי בכפר הנשיא:

1. בתחנת האוטובוס בראש פינה ראיתי נשים בדואיות עם קעקועים על הפנים, שלא ראיתי מאז נובמבר 1947 , ערב פרוץ מלחמת השחרור.
 2. הגעתי לקיבוץ, והנה כולם פה מדברים אנגלית, באופן טבעי כל כך.
 3. בחדר האוכל יושבים לאכול ליד שולחן על ספסלים.
- הקיבוץ היום הוא מגוון מאד מבחינת האוכלוסייה, וזה מעשיר את החיים. השינויים שהחלטנו עליהם וביצענו, היו הכרחיים, ואני מאד מרוצה מהם. אני גאה בקהילתיות שלנו, ושמחה מאד שיש לי כר נרחב להתנדבות הקהילה הזאת.

צילום: רג'י פרלסון

פול וקרול בילגורי

פול בן 88 גרעין ה'

קרול בת 77 , הגיעה ממונטריאול לאולפן

פול: כשהגעתי לכאן ב- 1960 לא מצאתי הרבה. לא היה חשמל אלא רק גנרטור, היו צריפים, היו בתי ילדים. באתי מוכן, ידעתי למה אני בא. לא היה שום דבר דרמטי. החברה היתה טובה, הרבה אנשים הכרתי עוד באנגליה. היום הקיבוץ השתנה הרבה. יש שינויים חומריים, יש אנשים שנפטרו ויש חדשים שהגיעו, אבל האווירה לא השתנתה הרבה, היא עדיין מקבלת וסובלנית, וזה מה שחשוב.

אני גאה במשפחה שלי, בילדים ובנכדים. גאה בחברים שהגיעו יחד אתי ונשאר פה, וגם באלה שעזבו אבל נשארו חברים קרובים שלי. הקיבוץ עדיין חזק ואני גאה להיות חלק מזה.

קרול: קיבלתי חינוך יהודי מסוים ובאתי לאולפן בכפר הנשיא. הכול היה חדש לי הרגשתי סקרנות התרגשות ופתיחות לכל מה שאיחשף אליו. הקיבוץ היום הוא מקום מאוד אנושי. לפעמים אני מתגעגעת לדברים שאינם יותר, אבל עם כל השינויים הצלחנו לשמור על עקרונות חשובים כמו אווירה טובה וכבוד האדם, וזה ראוי להערכה. אני גאה במשפחה שלי, בבן זוגי שהוא אדם ראוי להערכה. אני גאה בכפר הנשיא וכשאני לא מתאכזבת - גם במדינה.

צילום: רוני וגנר

שמחה ארנולד

בת 87 , גרעין ה'

ביום הראשון ראיתי נסורת בחדר האוכל, וכל אחד הצטרך לשבת רק במקום פנוי ולא איפה שהוא רצה. השירותים היו בחוץ והיה לנו מזל שהיו שירותים בכלל. למרות התנהלות החיים הלגמרי לא הגיונית לפעמים, הרגשתי פה בבית ובין חברים טובים.

רבים מחבריי נאספו כבר אל אבותיהם ואני בינתיים עוד פה, ליד מי מהחברים הוותיקים שלי ומי שחדש לי. למרות הכול אני עדיין מרגישה בבית. השכנים נחמדים אלי ומתעניינים בשלומי. אני גאה בכך שעשיתי עבודות משמעותיות – לימוד עברית באולפן ואחריות לוותיקים במפגש.

צילום: שיפי מתתיהו

ג'וני ושולמית פרנק

בני 88 , גרעין ה', הגיעו עם רפי בן השנה וחצי.

ג'וני: כשהגענו בשנת 1960 , התרשמנו אז שהוותיקים רצו מאוד שנצטרף, והתקבלנו ברוח טובה ובאהבה.

היום זה יותר "אני" ופחות "אנחנו". אני מרגיש את הקהילה בדברים חשובים, אבל קשה לנו להסתובב. אנחנו רוב הזמן לבד בבית וכמעט שלא באים לבקר אותנו. נהניתי מהקריירה שלי, מהעבודה החינוכית שעשיתי ומודה למנגנון הקיבוצי ששלח אותי ללמוד הוראה והחליט שאהיה מורה. אני גאה על היחסים הטובים בין החברים, אני גאה בילדים שגידלנו ועל הנכדים והנינים שיש לנו. אני גאה שאני חי בחברה כזאת.

צילום: מרים כהן

רג'י וג'יסון פרלסון

ג'ייסון בן 86 ורג'י בת 85, גרעין ה'

ג'ייסון: ב 1955 באנו למחנה קיץ. התרשמתי מהאבק והזבובים. כשעלינו, ב- 1960 לא השתנה הרבה. ידענו שיהיה קשה ואכן היה קשה. התגברנו על זה והכול היה בסדר.

הקיבוץ היום קצת התרחק ממני. הייתי תמיד פעיל, תרמתי הרבה וישבתי בהנהלה עשיתי עבודות אחראיות. יש פה הרבה חברה' צעירים שאני לא מכיר. לעומת רג'י אני לא שואל אותם שאלות, לא מכיר ולא מזהה יותר את הילדים, לכן אני לא מרגיש חלק אינטגרלי ממה שקורה. טוב שעשינו הפרטה, החיים שלנו מאז יותר טובים.

יש לי משפחה נהדרת. לא ברור למה. חצי מהם גדלו בלינה משותפת וחצי – בלינה משפחתית וכולם יצאו זהב, אחד אחד. אנחנו נפגשים עם כולם ביחד בזום בכל highlight מוצאי שבת ומשוחחים לפחות שעתיים וחצי. ה של השבוע. אני גאה בהם.

רג'י: 4 שנים לפני שעלינו ארצה היינו פה במחנה קיץ של הבונים. זה היה ממש מזבלה, מגעיל. לא היו מדרכות ולא שירותים, זה היה נורא. כשהצטרפנו כחברים הייתי בהריון מתקדם. היו כבר מים בשירותים ובמקלחות. המקום היה לא מטופל, היה חם והיו הרבה ג'וקים ויתושים.

כפר הנשיא היום בשבילי הוא מקום אידיאלי. תמיד השער פתוח וכל אחד יכול לעזוב מתי שהוא רוצה. למרות שהוא עדיין קצת מוזנח חיצונית, לא יקי ולא מסודר, יש לי נוף נהדר מהמרפסת.

אני גאה בילדים שלי שהתחנכו פה. בעצם גם אני התחנכתי פה, גיליתי את עצמי ומצאתי את הדרך שלי.

צילום: קובי סמרנו

ג'ויס אב

בת 87 הצטרפה לקיבוץ ב- 1980 עם ארבעה ילדים. כשהגעתי התרשמתי שכל אחד מוכן לתת עזרה. התחברתי עם רוי שהיה ממש נס בשבילי, כשהסכים לקבל אותי עם ארבעת הילדים. הוא היה אהבת חיי. עם זאת היה לי קשה עם הכללים הנוקשים של הקיבוץ. אני אוהבת את הקיבוץ מאוד מאוד בדיוק כמו שהוא היום, הרבה יותר מאשר את הקיבוץ הישן. ביום שהיה לי חשבון בנק פרטי, הרגשתי יותר בבית. אני לא מרגישה זקנה ואני כל כך מרוצה שבגילי טוב לי. כל הילדים והנכדים שלי באמריקה, אבל פה הבית שלי. קיבוץ הוא צורת חיים מיוחדת, לא הייתי רוצה לגור בעיר ובשום ארץ אחרת.

צילום: ענבל ורז מאור

רותי מרכס

בת 87 הגיעה בגיל 30 עם שני ילדים בעקבות נישואין לדוב (ברני) מהמייסדים התרשמתי מאוד מקבלת הפנים המפרגנת שקיבלתי. זה היה כל כך שונה מהקיבוץ בו גדלתי, משמרות, כל אחד הזמין אותנו לארוחת ארבע, הלכו לקראתי ולא הייתי רגילה לזה.

אני המון שנים פה, אני לא מאוד מעורבת, אבל מרוצה. עשיתי פה הרבה דברים שלא חשבתי שאעשה. הייתי טבחית, קוסמטיקאית, סורגת במכונת סריגה וכל מה שעשיתי אמרו שזה מצוין.

צילום: שיפי מתתיהו

ג'נט וקולין פרימוסט

קולין בן 87 וג'נט בת 82 , גרעין ה'

קולין: הגעתי ב- 1962 עם ג'נט ותמר בת השנה. התרשמתי בהתחלה שהמקום צנוע, בסיסי, וזקוק להרבה עזרה.

כפר הנשיא היום פורח, עליז, יציב, בנוי, מלא אור. הרגשתי מאוד את הקהילה לאורך השנים. בזמן האחרון כשאני מוגבל בראייה, שמיעה והליכה, אני פחות מתמזג עם הקהילה. למרות זאת אני משתתף בחוגים ונפגש עם חברים. היה לי מזל בחיים. תמיד קיבלתי תפקידים ועבודות שרציתי. כמעט בכולם הצלחתי. יש לי גאווה וסיפוק מעבודתי.

ג'נט: הגעתי לארץ חדשה, צעירה, אמא לתינוקת בת שנה. האווירה היתה קשוחה. שלושה חודשים ישנתי בפעוטון על יד הבת שלי. החום הרג אותי, הרגנו 40 יתושים בלילה אחד. היה לי קשה. לעומת זאת התרשמתי מהאשכוליות בחדר האוכל, שהיו כל כך יקרות בלונדון.

היום אני שמחה בכפר הנשיא, יש פה אנשים נחמדים שמוכנים לתרום ולעזור. אני גאה בהרבה דברים. קודם כל במשפחה. השקעתי את הנשמה ובניתי את הקריירה שלי לבד. למדתי הומאופתיה קלאסית וקינסולוגיה חינוכית, לימדתי באורנים, היתה לי קליניקה וטיפלתי באנשים. אני מאמינה בדרך אלטרנטיבית לשמור על הבריאות. חשבו שאני משוגעת ולאט לאט הגיעו אלי. למדתי שעות רבות כדי להביא מידע על חיסונים ובריאות טבעית. אני גאה גם באומנות שאני עושה ובגינה שלי.

צילום: לירן לינטון

דוט וסימון שיינגזיכט

סימון בן 87 ודוט בת 86 , גרעין ה'

סימון: הגעתי לכפר הנשיא בגלל מדריך מהבריגדה היהודית בבלגיה, שלימד אותי להיות קיבוצניק. באתי ממעין צבי דרך צפת בפרגו של הבריות דגים. כשהגעתי למצפה הימים ראיתי את הנוף של הכנרת והגולן. נוף יפה שהזכיר לי את אוברן בצרפת ורציתי להישאר.

היום כפר הנשיא הוא לא קיבוץ, ואף פעם לא היה קיבוץ כמו שרציתי. אני לא חלק ממנו יותר, לא מרגיש שייך.

אני גאה על כך שאורי אדלשטיין סיפר פעם לבנים שלי, רפי וגורא, שאני גאון, כי תכננתי ועצבתי כלים למפעל לפני 40 שנה, שמשתמשים בהם עד היום. אני מרגיש שעשיתי את שלי. גם יצרתי תכשיטים ממתכת ומזהב. כשביקרתי ב"בצלאל" עם העבודות שלי, אמרו לי "אין לך מה ללמוד אצלנו". גם על כך אני גאה.

דוט: הצטרפתי לקיבוץ אחרי שני ביקורים קודמים. ידעתי למה אני באה, המקום השתפר ומאוד שמחתי לבוא. התקשרתי לאווירה ומאוד התרשמתי. זה כבר לא קיבוץ היום, קשה לי עם השינויים. אני לא מתמצאת בענייני הבנק וזקוקה לעזרת הילדים שלי. אבל בסה"כ טוב לי. אני גאה במה שעשיתי פה ועל הדרך שבחרתי. התחלתי עם חמישיית ילדים שובבים בפעוטון בלי לדעת כלום על חינוך, ולא היה קל. אחר כך למדתי בסמינר והייתי גננת במשך שנים רבות, אחר כך יועצת לגננות ומורה לעברית באולפן. אהבתי מאוד לרקוד והשתתפתי באירועי תרבות. למדתי קריינות ודודו פלמה בחר בי פעמים רבות לקריין באירועים. על כל אלה אני גאה.

צילום: דרור ארצי

דוד קולט ותרצה בן דוד

דוד בן 86, גרעין ה'

תרצה הגיעה לראשונה כמתנדבת ב 1972

דוד: באתי לקיבוץ עם כלב גדול, בוך'. מהנמל עלינו שנינו בחושך על אוטובוס ישן מלא בטיפוסים מוזרים ושקים על הרצפה. כשדרכתי על שק אחד הוא עשה "מה...מה...". אחרי נסיעה ארוכה הגעתי באמצע הלילה לקיבוץ. ראיתי רק כמה אורות מן הצריפים, שמעתי רעש מוזר של גנרטור והרחתי ריח חריף של סולר. למחרת באתי כמו כולם לחדר האוכל אחרי שנשמע צלצול ה"גונג" שקרא לארוחת הבוקר.

הייתי נגד הלינה המשפחתית, נגד ההפרטה ונגד השינויים. לא הבנתי למה בן אדם רוצה להיות בעל בית. אבל התוצאה החיובית היא הגדלת האוכלוסייה, חזרת הבנים הביתה והרבה תינוקות. הקיבוץ אמנם נעלם, אבל אנחנו חיים היום במעין שותפות מסוימת, לא דורכים על יבלות, יש כבוד הדדי, ואני רואה שאני חי טוב ובשפע. מצבי יותר טוב ממצב הוריי בזמנו ומשלושת רבעי האנושות בעולם. אני גאה בכך שהגעתי להיות הבן אדם שאני רוצה ואוהב להיות. אני יודע מי אני, מיושב בדעותיי. מצאתי בתוכי שלושה והמקום עזר לי להגיע לזה. בתור זקן יש לי פה הרבה צ'ופרים וכבוד.

תרצה: באתי מיד אחרי האוניברסיטה, לא ציפיתי לכלום. משה בן חיים לקח אותי טרמפ והוריד אותי בחנייה. הרגשתי מיד בבית.

כפר הנשיא היום באופנים רבים יש לו את הטוב משני העולמות. נהדר שהחזיק מעמד, יש בו כל מיני אנשים והרבה משפחות חדשות. מקום טוב לחיות בו. כשהגעתי לכאן התחלתי להרגיש יהודייה ולבסוף התגירתי אצל הרב גורן. לפני 3 DNA שנים עשיתי בדיקת וגיליתי שמשפחתי מלאה יהודים. זה נתן משמעות לחיים שלי ואני גאה בכך.

צילום: דרור ארצי

אסטל חצור

בת 84 , גרעין ה'

אני ודוט הגענו בערב שישי לצומת ראש פינה, לבדוק אם הקיבוץ מתאים לנו. לא התרשמתי מכפר הנשיא כי הייתי צעירה והחברים היו מבוגרים מדי לדעתי. מייקל דוארי מרכז המשק, קיבל אותנו עם סעודה מפוארת, שלא ידענו שקיימת בימים ההם ומאוד התרשמנו. בסוף הייתי הראשונה שהתחתנה עם אחד הוותיקים, יוסף. יש דברים טובים ופחות טובים בקיבוץ של היום. על פי רוב הוא התפתח לטובה, אני מאוד מרוצה מהחיים ולי זה מתאים. ההפרטה שפרה לי את איכות החיים. אני מאחלת לכולנו שנהייה מרוצים ממה שיש. אני גאה בכך ששתים מהבנות שלי החליטו לחיות בכפר הנשיא, ויש לי גם נכדים ונינים פה. הן ראו לאן הקיבוץ הולך, החליטו בעצמם להישאר ואני תמכתי.

צילום: שיפי מתתיהו

פרנקי גליק

בת 83 , גרעין ה'

אני זוכרת את העלייה במדרגות ממגרש החנייה על יד המקלחת הציבורית לכיוון חדר האוכל הישן. הכרתי את כולם וגם את פיל, שהיה חבר שלי. הוא עבד אז עם אנט במכוורת ונעקץ ע"י דבורים. הפנים שלו נראו כמו כדור פורח. היום כבר עברתי את הגיל שיש לי השפעה על משהו בקיבוץ. אני לא מכירה הרבה אנשים שגרים פה. עם זאת בקבוצת הגיל שלנו יש הרבה תמיכה ואכפתיות. אני גאה בכך שהכנסתי לבית התינוקות שיטות חדשות כמו הדרכת הורים לפני ואחרי הלידה ועיסוי תינוקות. עד היום אני מקבלת תגובות מסבתות שמלמדות את הבנות שלהן ואומרות "פרנקי אמרה..."

צילום: מיה טיקוצ'ינסקי

דינה ומרדכי ברור

מרדכי בן 86 ודינה בת 80 , הגיעו ב- 1984 עם שלושת ילדיהם

מרדכי: כשהגעתי לקיבוץ התרשמתי מקבלת הפנים. אהבתי את הארוחות בחדר האוכל וחבל שנסגר. אני נהנה מאוד מהבריכה ואוהב ללכת לאסיפות כדי להכיר את החברים. אני גאה באבא שלי שהיה נוצרי, ועל התנהלותו בתקופת המלחמה בהולנד. אחר כך הוא עלה עם המשפחה לישראל, התגייר ואף הוכר כחסיד אומות עולם.

דינה: הגעתי כמורה שכירה והתרשמתי מאוד לטובה מחדר האוכל. שמחתי שלא אצטרך יותר לבשל.

היום הקיבוץ הוא ביתי. טוב לי כאן ואני נהנית במיוחד ממשפחתי שגרה בקרבתו. אני גאה באמא שלי שהיתה ניצולת שואה, עלתה ארצה לבד בגיל 19 , ללא עזרה, עבדה בפרדסים, מצאה את אבא שלי והקימה אתו משפחה שמחה. רק אחרי שאני נולדתי הבינה שנשארה ללא משפחתה. למרות זאת היא מעולם לא בכתה, לא התלוננה ולא העציבה אותנו. היא גיבורה וקדושה.

צילום: ניצן ויסבקר

מוניקה ברזל

בת 83 , ניצולת שואה, גרעין ה'

הגעתי ב- 1955 כנערה בת 17 , במסגרת מחנה קיץ של "הבונים" עם עוד חברים. היו רק צריפים. ישנו בבית הראשון שהתחילו לבנות מבטון, עדיין בלי גג. בבוקר אחד מהחניכים מצא עקרב בנעל שלו. אני זוכרת את המקלחת הציבורית. לא היו עצים ולא ירק. בחדר האוכל קיבלו אותנו הכי יפה מכל הקיבוצים. בטובא היו רק אוהלים ובית יחיד של השייך.

היום הכול השתנה, אבל זה מקום מאוד טוב לגור בו. אנשים עוזרים אחד לשני הרבה ומקבלים בחום גם את מי שבא מבחוץ. מה שאין לנו בכסף יש לנו בלב. אני גאה בילדים שלי, בבעלי ובנכדים. כל אחד יכול לשבת וללמוד אבל אני מכירה הרבה רופאים ורופאי שיניים טיפשים. המשפחה יותר חשובה מלימודים וקריירה.

צילום: שיפי מתתיהו

פיליס קולט

בת 82 , הגיעה כמתנדבת

באתי עם עוד שתי בנות, החברים קבלו אותנו יפה. אחרי שבוע פתחו ג'וני ושולמית את החדר וחצי שלהם, והזמינו את חבריהם הרווקים והמתנדבות. כולם בחנו אותנו, כאילו היינו תפוחי אדמה בשוק. קיבלו אותי כמו שאני, ולכן נשארתי. אף פעם לא הרגשתי לחץ לעשות יותר ממה שאני יכולה, למרות המוגבלות שלי.. היום אני מאוד מבסוטה. אני רואה בשינויים דרך לשכנע את הצעירים לחזור הביתה או להישאר. זה גם המקום שלהם עכשיו, והם משנים אותו לפי צרכיהם. קודם כל אני גאה בכך שבאתי כלקוית ראייה לארץ זרה והחלטתי להישאר. רק ב-92 הוכרתי כעיוורת. אני גאה בשינויים שעשיתי בחדר האוכל ביחד עם ג'נט גניסלב לטובת החברה, שלקחתי את המכבסה והפכתי אותה לאחד השירותים הטובים, שליוויתי שנים נשים לקראת לידה, שעסקתי בטיפולים אלטרנטיביים, שלקחתי כלב נחייה, והמשכתי לטוס עם הכלב לבד לחו"ל.

צילום: רוני וגנר

גבי אורן

בן 82 , שריד אחרון לחברת הנוער "אלונים"

הייתי בן 15 כשהגעתי לכאן. צרפו אותי לחברת הנוער וישנתי בחדר קטן בצריף ללא שירותים ומקלחת. בתי השימוש הציבוריים היו מגעילים. נשארתי פה כי לימדו אותי לנהוג בטרקטור ורציתי לעבוד בחקלאות. היום טוב לי בקיבוץ. אני אוהב את הבית שלי ומטפח את השטח מסביבו. עם זאת אני זוכר בגעגועים ימים יפים של הקיבוץ הישן. היחסים החברתיים בין החברים היו הרבה יותר טובים ונעימים מאשר היום. אני גאה בכך שעבדתי בכל כך הרבה ענפים בקיבוץ והצלחתי. אני עדיין עובד בלימוד נהיגה בטרקטור ומתנדב בקהילה, ויש לי תחושת סיפוק. אני מרוצה מהמשפחה שלי ושכל ילדיי מסודרים.

צילום: יגיל אורן

אידה חביבי

בת 82 , הגיעה לפני 15 שנה בעקבות בתה רננה והנכד רומי אהבתי את כפר הנשיא מהרגע הראשון, את האנשים, את הריח, את האווירה הכיפית, השונה מאוד מהמקום הקודם ממנו באתי – ביריה ולפני כן נתניה. שכרתי דירה בתוך הקיבוץ והתחברתי עם חלק קטן מהאנשים, כי קשה להיכנס לחברויות קיימות של הרבה שנים.

בינתיים בניתי לי בית בהרחבה, שכונה שרובה צעירים עם ילדים. אני בת יסוד המעלה ואוהבת את הגליל בכלל ואת החיים בכפר בפרט. אני גאה בקריירה המקצועית שלי. עבדתי שנים כאחות בבית חולים בתקופה שהיה פוליו בארץ, אחר כך עברתי למשרד הבריאות כאחות טיפת חלב בישובים דרוזים ברמת הגולן. אחרי מלחמת לבנון עבדתי בכפרים בתוך לבנון. אחרי הפנסיה עבדתי עם נשים מוכות והיום אני מתנדבת בביטוח לאומי. אני גאה בשלוש בנותי ובארבעת נכדיי.

צילום: שיפי מתתיהו

סוזן שוורץ

בת , 81 הגיעה ב- 1974

הייתי בקיבוצים אחרים קודם, לכן לא היתה לי הפתעה גדולה. פגשתי את מיירון באולפן בקיבוץ אחר והוא הגיע בעקבותי. ראיתי מקום מאוד יפה. כפר הנשיא עדיין מקום יפה ונחמד לגור בו, במיוחד הפינה שלי בשכונת החרמון. אני שמחה להיות כאן. כלתי, אשתו של אסי, תמיד אומרת שהיא מרגישה פה שלווה וביטחון וכך גם אני מרגישה.

אני גאה במשפחה שלי ובעצמי שהגעתי לכאן. אני מתנדבת ב"מפגש" ויש לי כוח לעשות את מה שאני עושה. אני גאה באומנות שעשיתי ועוד אעשה בעתיד.

צילום: שיפי מתתיהו

אן ואסוף מסר

בני 81, הגיעו כמשפחה נקלטת עם התינוק גלעד.

אסף: הגענו מקיבוץ ברקאי כמועמדים לקליטה. התרשמתי שהיו פה כל כך הרבה מתנדבים וקבוצות עד שלא ידעתי מי חבר ומי לא. גם לחברים היה קשה להבין שאנחנו לא מתנדבים. התלהבנו מהלינה המשפחתית.

היום זאת אמנם קהילה אבל לא אותו קיבוץ שבאנו אליו כאידיאליסטים. מצד אחד קשה לי לקבל את זה, ומצד שני אנחנו צריכים אנשים צעירים פה והם בדרך כלל נחמדים.

אני גאה כמובן במשפחה. עבדתי בחקלאות עד גיל 79, עזרתי ליוסי כהן, איש נפלא, להקים את מערכת ההשקיה במטעים. הייתי מאוד מעורב וזה נתן לי סיפוק. בכך אני גאה מאוד.

אן (חנה): אחרי קיבוץ ברקאי, השומר הצעיר, כפר הנשיא היה שינוי טוטלי. לא היה לחץ וכולם דיברו פה אנגלית. הרגשנו קבלת פנים חמה, הוזמנו כמעט כל יום לארוחת ארבע אצל מישהו מגרעין ה'.

היום אני לא חלק משום מסגרת. אני תקועה בכיסא גלגלים, כמעט עיוורת וכמעט חרשת ומרגישה מנותקת. עם זאת אני מלאת תודה לחברות שממשיכות לבוא לבקר אותי, לשוחח איתי ולחבר אותי עם העולם.

אני גאה שהיה לי מספיק אומץ לעזוב משפחה גדולה בקנדה וחיים טובים ולבוא לכאן. בעיניי זאת היתה הדרך היחידה להיות יהודייה בלי להיות דתייה.

צילום: שיפי מתתיהו

מרים קנדל ודוד אלמן

מרים תהיה בת 80 השנה, ניצולת שואה, הגיעה מנאות מרדכי בעקבות נישואין לדוד, בן משק

כשהגעתי לכאן ראיתי שכל הוותיקים הם חבורה מאוחדת, דואגים ועוזרים אחד לשני. היתה אווירה נהדרת.

היום אנחנו חברה בסימן שאלה. לא בדיוק יודעים לאן אנחנו הולכים. המצב הכלכלי והחברתי לא טוב. כשיש בעיות, אין כתובת אצל בעלי התפקידים. אני שמחה שהקיבוץ פותח את שעריו למשפחות צעירות ויש קליטה חדשה.

צילום: קובי סמרנו

קרול לופוב

כמעט בת 80, גרעין ה'

החיים החדשים שהגעתי אליהם לא היו שונים בהרבה מאלה שהכרתי קודם. בילדותי גרתי במוסד של בית יתומים ואחר כך בהכשרה. תמיד הייתי עם אנשים, תמיד אמרו לי מה לעשות, או שעשיתי או שלא, וזה לא היה שוק בשבילי. היום אני לא אוהבת את החיים בקיבוץ, הרבה אנשים אני לא מכירה, אפילו את שמות הכלבים אני לא מכירה, פעם הכרתי כל אחד באופן אישי. אני גרה בכפר קטן, שאנשים בו באים.. עוזבים.. באים.. עוזבים.. פחות טוב לי. עבדתי במשך השנים בהרבה מקומות מעניינים ונהניתי בעיקר מהעבודה בחקלאות. אני גאה בכך שיש לי הרבה חברים, אני מקובלת בחברה וכולם אומרים לי דברים טובים. אני אוהבת לעזור לאנשים ומקבלת פידבק טוב.

צילום: הדר בשארי

נעמי ובני פורסטר

בני בן 91, הגיע באונייה מקנדה לאולפן ב- 1966
 נעמי כמעט בת 80, הגיעה מדרום אפריקה לאולפן ב- 1964
נעמי: הגעתי לכיתה ג' של האולפן. הייתי בת 21, היה מפחיד כי עזבתי את כל
 המשפחה שם ולא הכרתי פה אף אחד. ראיתי צריפים ומקלחת ציבורית והיה לא
 כל כך נעים. בני הגיע שנתיים אחרי, נפגשנו במשחק סקרבל והתחתנו.
 היום אני מאוד נהנית פה. השינויים עשו לנו טוב ואנחנו חיים טוב את החיים שלנו.
 אני גאה בתפקידים שמילאתי לשביעות רצונם של הסובבים אותי, גאה במשפחה
 ובבית.

צילום: ענבל ורז מאור

שוש סולומון ז"ל

נפטרה השנה, בגיל 84
 הגיעה עם בעלה ריימונד ז"ל במסגרת גרעין ה' בפסח 1960
 אמא הגשימה את חלומה ויעודה.
 עזבה את משפחתה באנגליה נחושה ואמיצה בכדי להקים בית בארץ ישראל.
 כשהגיעה לקיבוץ זאת הייתה הפעם השלישית שלה בארץ ישראל, אבל הפעם
 הראשונה עם בעלה ריימונד, שבשבילו זאת הייתה הפעם הראשונה. הם קיבלו
 צריף, ברז המים היה בסוף המדרכה, שירותים ומקלחת אפילו רחוקים יותר.
 אמא הייתה גאה מאוד במשפחה שהקימו יחד, 4 ילדים, 15 נכדים והגאווה
 הגדולה שלה הייתה שכולנו נשארנו קרוב.
כתבה: מיה טיקוצ'ינסקי

צילם: אסף סולומון

הלן לוין ז"ל

נפטרה השנה, בגיל 94

מגרעין המייסדים, הגיעה לכפר הנשיא ביחד עם בעלה אייבן ז"ל בין התכונות הרבות שהיו בהלן היו חלוציות, נוסטלגיות, תמימות, געגוע, נתינה חום והרבה אהבה לאוכל בישול ואפיה, ואת כל התכונות האלה היא הכניסה למאכלים שהגישה לאהוביה וחברים בקיבוץ, עוד בימיה הראשונים במנסורה בשנות החמישים ואחר כך בכפר הנשיא ידעה הלן ליצור מטעמים מהמעט שהיה, ולאורך השנים השתבחו המטעמים שהיא הכינה. עם השנים הלן הגשימה חלום קטן והוציאה חוברת מתכונים שזכה לשם "מטעמון קיבוצי", שהודפס בכפר הנשיא והוצא בשלוש מהדורות שונות לאורך שנות חייה. הספר כלל מתכונים פשוטים להכנה והוראות ההכנה שהיו מותאמים לתקופה שקיבוץ היה קיבוץ והמצרכים הפשוטים היו בנמצא. בשנים האחרונות לחייה היא עברה לבית יונתן והיום האהוב עליה היה שלישי-יום אפיה, יום שבו שוב היא נהנתה מהעיסוק האהוב עליה, שוב אצבעותיה נגעו בקמח סוכר וחמאה. נזכור אותה תמיד עם כפית מתיקות בפה. יהי זיכרה ברוך.

כתבה: ארי לוין שטיינר

צילם: דרור ארצי

שמואל חצור

בן 97 ממייסדי הקיבוץ

הגענו למנסורה באמצע הלילה, לאחר נסיעה של שעה, באורות כבויים, ממחניים בשביל חמורים למנסורה. למחרת בבוקר התחלנו בעבודות הביצורים, חפירה של תעלות ועמדות.

הייתי כמה פעמים מרכז המשק, תפקיד שהיה מאד משמעותי עבורי, אבל אני הכי גאה בעבודה שעשיתי כנספח השגרירות הישראלית בשנות השבעים. פעלתי עם הקהילה היהודית בלונדון במאבק למען יהדות ברית המועצות. היום יש לנו ישוב צומח ופורה, אני מאד מרוצה וגאה בכל מה שבנינו כאן.

כתבה: רותי גדליזון

צילמה: רננה קול חייט

זיקנה מיטבית

61 חברים וחברות, על גבי 47 תמונות.

"פני הקיבוץ" מציגה מניפת גילאים אשר נעה מאלו הנושקים לגיל 80 ועד גיל 100. מתוכם 21 חברים וחברות בני 90 ומעלה. ועוד שתי חברות יקרות שנפרדו מאיתנו במהלך השנה ולצערי לא כאן לשבת איתנו ברגעים אלו.

"פני הקיבוץ" היא תערוכה ייחודית, אשר שמה זיקנה במרכז. מציגה אותה כמשמעותית. חשובה. מאושרת. אוהבת ואהובה.

"פני הקיבוץ" מציגה זיקנה צעירה יותר וצעירה פחות,

זיקנה של לבד, וזיקנה של ביחד,

זיקנה של צבע וגוון, זיקנה של חיות וחיוניות, של תוכן, עומק, אופי, ותחומי עניין.

זיקנה מיטבית נשמרת, בין היתר, בחיזוק הזהות האישית, בשייכות ובמשמעות.

כל אלו משתקפים בפרוייקט הזה וניתן לראות זאת במגוון התמונות שסובבות אותנו.

בתפיסה המקצועית שלי חשובה לי העצמת האדם הזקן, באיכות החיים שבאריכות החיים. החוסן ניתן לנו מהקהילתיות שלנו. עם הקשיים וההתמודדויות, אנו נלחמים במיזעור תחושת הבדידות וחיזוק תחושת השייכות.

הקהילתיות שלנו מתבטאת כאן, בהירתמות, בשילוב, בחיבור אוכלוסיות שונות, ומעל לכל, בבמת הכבוד הניתנת לאוכלוסייה המבוגרת שלנו.

יש משהו מיוחד מאוד בפרוייקט הזה, כי הוא משקף את הלך הרוח של הקיבוץ שלנו ושל האנשים בו.

אני מודה לכם - שסמכתם עלינו, הכנסתם אותנו לבתיכם, לגינות שלכם וללב. איפשרתם לנו לכוון לתוך חייכם את העדשה, ולתת לכם את הבמה, את הספוטלייט, ועל הדרך לומר לכם תודה.

אני גאה מאוד בכם – זקני הכפר שלנו שאתם מופת לזיקנה מיטבית, יפים, עסוקים, אכפתיים, סקרנים, ומלאי תוכן. מאחלת לכולכם בריאות איתנה.

אני רוצה לומר תודה אישית לרוני - שהפכה חלום למציאות.

שיפי מתתיהו

מן העיתונות -----

חדשות » זמן קיבוץ » הפנים היפות של הקיבוץ

קיבוץ כפר הנשיא חוגג 74 בתערוכת צילום שעושה כבוד למייסדים. מאחורי העדשה של הפרויקט הקהילתי

בסוף השבוע הבא יחגוג קיבוץ כפר הנשיא 74 להיווסדו. את החגיגות תפתח התערוכה המיוחדת "פני הקיבוץ", בה יוצגו צילומי פורטרט של מייסדי הקיבוץ ותושביו בני ה-80 ומעלה. 47 תמונות ובהן יחידים וזוגות, שצולמו במסגרת סדנת צילום שבה לקחו חלק 17 צלמים חובבים מהקהילה.

מי שיצר את הפרויקט הקהילתי הן חברות הקיבוץ רוני וגנר (46) שעובדת בבית הספר למוזיקה בצפת ושיפי מתתיהו (45), מנהלת מרכז יום לבני הדור השלישי בקיבוץ, יחד עם דרור ארצי (48), צלם ומורה לצילום.

ליצור יש מאין

רוני מספרת: "גדלתי בכפר הנשיא, עזבתי לתקופה ארוכה וחזרתי לפני מספר שנים. בעבר עבדתי בבית הספר למוזיקה "רימון", שם הייתי מעורבת בפרויקטים שמשלבים קהילה ותרבות, אומנות ויצירה. נהייתי מחוויית היצירה של פרויקט יש מאין. באותה תקופה יזמתי וארגנתי בהתנדבות מופע התרמה ב"בארבי" ת"א ובמקביל פיתחתי עניין בצילום. השתתפתי בסדנת צילום, צילמתי ויצרתי תערוכת צילום פורטרטים של מוזיקאים. לפני כחצי שנה עלתה המחשבה – למה שלא נעשה בקיבוץ סדנה כזאת, ודרכה ניצור תערוכת צילומים של המייסדים."

"הגעתי לפרויקט בשני כובעים" אומרת שיפי, "גם כצלמת חובבת וגם כאשת מקצוע. כעשר שנים שאני עובדת בתחום הזקנה בכפר הנשיא ובאזור. אחד מאבני היסוד בעשייה המקצועית שלי היא העצמת הזקן, ומזה מספר שנים שאני חולמת על פרויקט כזה."

לפרויקט גויס הצלם דרור ארצי, גם הוא חבר הקיבוץ, שהעביר סדנת צילום למי שרצה לקחת חלק בפרויקט. רוני: "המטרה הייתה לייצר מסגרת לימודית לצילום פורטרט, צילום שמטרתו להעביר משהו מהאישיות של המצולם ולא רק 'תמונה יפה'. מעבר לידע עצמו, משתתפי הסדנה יכלו לקבל ולתת פידבק על העבודות. הצילומים נועדו עבור תערוכה שתוצג בחג המשק ותיתן כבוד למייסדים."

מופתי ליפשיץ. גאים בזקני הכפר.

צילום: אליה צוקר ודרור ארצי עותק

נוצר קליק

סדנת הצילום הועברה ללא תשלום, כאשר התנאי להשתתפות היה צילום במצלמת "ריפלאקס" (ולא במצלמה דיגיטלית פשוטה או בסלולרי), כדי לשמור על סטנדרט איכותי של התוצרים. כ-20 אנשים נרשמו לסדנה, חברים ותיקים וחברים חדשים, תושבים זמניים ואפילו זוג שנמצא בתהליך קבלה לקיבוץ. "היו משתתפים שבחרו לצלם את בני משפחתם או אנשים שקרובים אליהם חברתית" אומרת רוני, "ואחרים שדווקא ביקשו לצלם אנשים שאין ביניהם קשר קודם".

שיפי מספרת שבתהליך הצילום זכתה לממש שלוש מאהבותיה: "צילום, תקשורת אינטימית עם החברים, וקידום הזקנה, שבעיניי יפה בכל צורותיה וגווניה. התרשמתי מנכונות החברים הוותיקים לקחת חלק ולאפשר לעצמם להיות במרכז. חוויה מיוחדת עבורי הייתה לצלם את אימא שלי. היא לא אוהבת להצטלם ופניה מספרות את סיפור חייה, הגדוש באובדנים והתמודדויות. עם זאת היא חיה בהודיה יומיומית מעוררת השראה, אישה מלאת תוכן ותבונה. בחרנו לצלם בחדר השינה שמלא בה. התקבלה תמונה שמבטאת את העושר הפנימי הייחודי שלה".

מה האתגרים שנתקלתם בהם ?

רוני: "מאחר שמדובר באנשים מבוגרים וחלקם סיעודיים, לא תמיד היה קל לקבוע איתם, וגם הצלמים החובבים עסוקים בעבודה, במשפחה ולא תמיד היה פשוט לתאם. היה מרגש לראות את המחויבות והתשוקה שלהם, הם ניגשו לצילום עם כל הלב והכישרון ולפעמים שבו לצלם את אותו אדם, עד שהיו מרוצים מהתוצאה. המצולמים היו סבלניים ומפרגנים, ובסופו של דבר כל בני ה-80+ צולמו, והתוצרים נהדרים".

על במת הכבוד

לצילומי הפורטרט התווסף טקסט מלווה שנכתב בידי נורית אורן, חברת קיבוץ ובת למייסדים, שראיינה את המצולמים. "בקיבוץ של היום לא כולם מכירים את המייסדים והתושבים המבוגרים", מסבירה רוני את החלטה, "גם מי שאנחנו לכאורה מכירים, לרוב יש עוד מה ללמוד על האדם".

"יש משהו מיוחד מאוד בפרויקט" אומרת שיפי. "הוא משקף את הלך הרוח של הקיבוץ שלנו ושל האנשים בו. הקהילתיות שלנו מתבטאת כאן, בהירתמות, בשילוב, בחיבור אוכלוסיות שונות ומעל לכל, בבמת הכבוד הניתנת לאוכלוסייה המבוגרת שלנו. היכולת לעצור ולזכור בזכות מי כולנו פה ומי בנה את הבית הזה עבורנו ועבור ילדינו. אני גאה מאוד בזקני הכפר שלנו שהם מופת לזקנה מיטבית, בעלת שייכות, משמעות וחיוניות".

עבורי הפרויקט הוא הצדעה למייסדים, שהולכים ונעלמים מהנוף, תוך חיבור של אנשים בקהילה לאינטרס משותף ויצירה משותפת. יחד עם זאת, אני לא יכולה שלא לחשוב על כל האנשים שכבר לא עמנו ולכן לא צולמו. יש ערך עצום בעיניי לפרויקטים קהילתיים בקיבוץ

שמשלבים תרבות ואמנות, יוצרים חיבורים בקהילה ותורמים להעצמה והעשרה שלה. התנדבות ותרומה לקהילה עושות טוב ברמה האישית ומחזקות את הערך העצמי ותחושת השייכות, וזה שווה הרבה."

פתיחת התערוכה "פני הקיבוץ" ביום חמישי 14.7 בשעה 17:30 בכפר הנשיא. התערוכה תוצג ב"לב הקיבוץ". "לתיאום ביקור בתערוכה נא לפנות למעיין בטל' 050-7582266.

צלמים: מרים כהן, רג'י פרלסון, ניצן ויסבקר, מיה טיקוצ'ינסקי, איאן וואייט, לירן לינטון, יגיל אורן, קובי סמרנו, הדר בשארי, אסף סולומון, רננה קול חייט, שיפי מתתיהו, רוני וגנר, רז וענבל מאור, אליה צוקר ודרור ארצי

כל הפנים והשמות כולם

בסוף השבוע הבא כפר הנשיא יחגוג 74 והאירוע שיפתח את החגיגות הוא פתיחת תערוכה מיוחדת בשם "פני הקיבוץ" - צילומי פורטרט של מייסדי הקיבוץ וחבריו הוותיקים

מוניקה ברזל, בת 83. צילום: שיפי מתתיהו

בתערוכה יוצגו 47 תמונות, של יחידים וזוגות בני שמונים ומעלה, שצולמו במיוחד לתערוכה בחצי השנה האחרונה, במסגרת סדנת צילום שבה השתתפו 17 צלמים מקהילת הקיבוץ. את הרעיון לפרוייקט הגתה רוני וגנר, ואליה חברו שיפי מתתיהו - מנהלת ה"מפגש", מרכז יום מקומי לפנסיונרים, ודרור ארצי, צלם ומורה לצילום, ושלושתם הובילו יחד את הפרוייקט.

לכל אחת מהתמונות יתלווה טקסט קצר ואישי אודות המצולמים, שנכתב על פי ראיונות שערכה עמם נורית אורן. על עיצוב התערוכה ינצח יבין בן רשף. כל המעורבים בני/תושבי הקיבוץ.

וגנר מספרת: "הרעיון היה ליצור לא סתם תמונות יפות שלהם, אלא תמונות שמשקפות משהו באישיות, התחביבים וכו'. ואכן יצאו תוצרים נפלאים! הפרוייקט הזה מרגש מאוד עבורי, כי קודם כל הוא שם במרכז את האנשים שייסדו את המקום הזה, שהולכים ונעלמים מהנוף. יש כמובן עוד הרבה מייסדים ותושבים שכבר לא עמנו ולכן לא מופיעים בתערוכה, אבל אנחנו כמובן מוקירים את זכרם."

היא מוסיפה: "עוד דבר יפה זה החיבור של הרבה אנשים בקהילה - מבוגרים, צעירים, ותיקים, חדשים לאינטרס משותף ויצירה משותפת שהיא גם מלמדת ומפתחת. גם ברמה האישית היה לי תענוג להרים את זה ביחד עם שני שותפים מושלמים, ולצלם בין היתר את סבא שלי מאיר בן 98, ואת מקס המורה המיתולוגי של למוזיקה. אגב, השם המבריק "פני הקיבוץ" היה רעיון של שיפי."

וגנר מסכמת: "יש ערך עצום בעיני לפרוייקטים קהילתיים שמשלבים אמנות, כי זה כר פורה לביטוי אישי של אנשים בקהילה שלא יוצא להם ליצור ביום יום, ויוצר גם חיבורים מעניינים ומקרבים. כבר חושבת על הפרוייקט הבא."

אירוע הפתיחה יתקיים ב"לב הקיבוץ" בכפר הנשיא

לתיאום ביקור בתערוכה: מעיין "לב הקיבוץ" 050-7582266

לינקים על פרויקט "פני הקיבוץ":

לצפייה בכל התמונות:

<https://drive.google.com/drive/folders/12lUtOTSujU500eg43uAmwaylK00Wt9Y5?usp=sharing>

(הערה: פרסום התמונות מחוץ לקיבוץ באישור הצלם+המצולמים בלבד)

סרטון תמונות מתערוכה - צילום אדם מדר <https://www.youtube.com/watch?v=s6YVgXDHzeo>

לינק לכתבה ב"זמן קיבוץ"

<https://tinyurl.com/s3d9ut45>

לינק לכתבה באתר של התנועה הקיבוצית:

<https://www.kibbutz.org.il/he/node/9915>

"היסטוריה לא כותבים היסטוריה עושים".

דויד בן גוריון